

РЕШЕНИЕ

№ 29475

гр. София, 23.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 18.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5397** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 268, ал. 1, във връзка с чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Б. Л. Н. с ЕГН [ЕГН] срещу срещу Решение № ПИ - 147/21.04.2026г. на Директора на ТД на НАП – С. с което е оставена без уважение жалба с вх. №Ж-22-534/08.04.2026 г. по деловодния регистър на ТД на НАП С. и с вх. №С260022-000-0204225/08.04.2026 г. в ИС „Събиране“ на НАП срещу разпореждане с изх. №С260022-137-0001481/31.03.2026 г., издадено от С. Т. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. От съда се иска да отмени обжалваното решение. Излагат се подробни доводи за неправилност и незаконосъобразност на административният акт.

В с.з., жалбоподателят, редовно уведомена чрез процесуалния си представители адв. Х., поддържат жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски, съобразно представен списък.

Ответникът – Директора на ТД на НАП С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорва жалбата като изразява становище за нейната неоснователност. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

От фактическа страна:

Срещу Б. Л. Н. с ЕГН [ЕГН] е образувано ИД №22080005778/2008 г. по описа на Регионална дирекция - С. на Агенцията за държавни вземания (сега ТД на НАП С.), за което е издадено съобщение за доброволно изпълнение (СДИ) с изх. №5778-000001/14.05.2008 г. Към настоящия момент по административната преписка не са налице данни за връчване на СДИ на задълженото лице (ЗЛ).

Към настоящия момент по така образуваното ИД съществуват задължения, произтичащи от декларации образец 6 за УПФ, ДОО и здравно осигуряване за 2018 г., 2019 г. и 2020 г., както и задължения от глоба по фиш №9444771/08.01.2025 г. на Столична община.

Доколкото с жалбата се иска погасяване по давност на задълженията по декларации образец 6 за УПФ, ДОО и здравно осигуряване за периоди 2018 г. и 2019 г., обект на разглеждане в настоящия случай е разпореждане с изх. №С260022-137- 0001481/31.03.2026 г. в частта, касаеща именно тези задължения.

Така посочените задължения са присъединени към делото със следните разпореждания за присъединяване (РП), както следва:

- задължения по декларация образец 6 за период 2018 г. са присъединение с РП с изх. №С 190022-105-0204469/24.06.2019 г.,
- задължения по декларация образец 6 за период 2019 г. са присъединение с РП с изх. №С200022-105-0209713/01.06.2020 г.

По делото не са налице данни за връчване на РП на ЗЛ.

По данни от административната преписка спрямо процесиите публични задължения по ИД, цитирани по-горе, са предприети и действия за тяхното обезпечаване, обективирани в долупосочените постановления за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ), както следва:

Съгласно ПНОМ с изх. №С190022-022-0058560/10.07.2019 г., на основание чл. 195, ал. 1 във вр. с чл. 200, във вр. с чл. 202, ал. 1 от ДОПК, са предприети действия по налагане на заповор върху банкови сметки на длъжника в „П.“, „Първа инвестиционна банка“ (ПИБ) и „Р.“. Във връзка с ПНОМ до банките са изпратени и следните заповорни съобщения (ЗС): ЗС с изх. №С190022-003-0057030/10.07.2019 г. до „П.“, ЗС с изх. №С190022-003- 0057031/10.07.2019г. до ПИБ и ЗС с изх. №С190022-003-0057032/10.07.2019 г. до „Р.“. Видно от получени отговори от банките, длъжникът не е клиент в „П.“, а в ПИБ и „Р.“ заповорите са наложени, но по сметките няма наличност. ПНОМ е връчено на упълномощено лице - адв. М. Х., на 12.02.2025 г.

Съгласно ПНОМ с изх. №С240022-022-0127212/23.12.2024 г., на основание чл. 195, ал. 1 във вр. с чл. 200, във вр. с чл. 202, ал. 1 от ДОПК, са предприети действия по налагане на заповор върху банкови сметки на длъжника в ПИБ, „Ти Би Ай Банк“ и Национална агенция за приходите -Териториална дирекция на НАП С..

Във връзка с ПНОМ до банките са изпратени и следните ЗС: ЗС с изх. №С240022-003-0083441/23.12.2024 г. до „Ти Би Ай Банк“, ЗС с изх. №С240022- 003-0083442/23.12.2024 г. до ПИБ и ЗС с изх. №С240022-003-0083443/23.12.2024 г. до „И. А. Банк“, всички връчени на банките на 23.12.2024 г. Видно от получени отговори от банките заповорът в ПИБ е наложен, но по сметките няма авоар, в „И. А. Банк“ заповорът също е наложен, като по сметките няма предходни заповори. Няма данни за отговор от „Ти Би Ай Банк“. ПНОМ е връчено на упълномощено лице - адв. М. Х., на 05.02.2025 г.

Съгласно ПНОМ с изх. №С250022-022-0004026/20.01.2025 г., на основание чл. 195, ал. 1 във вр. с чл. 200, във вр. с чл. 201, ал. 3 от ДОПК, са предприети действия по налагане на заповор върху

МПС, собственост на ЗЛ, представляващи: 1. товарен автомобил марка I., модел 35 C 13, рег. [рег.номер на МПС] , рама №ZCFC3593005807440, и 2. лек автомобил марка SUBARU, модел СУБАРУ А., рег. №032051XP, рама №JF1BP9LKB7G075822. Във връзка с ПНОМ до СДВР е изпратено и ЗС с изх. №C250022-122-0000770/20.01.2025 г. Видно от получен отговор от отдел „Пътна полиция” - СДВР, запорите са вписани във водения там регистър като наложени на 28.01.2025 г. и на 29.01.2025 г. ПНОМ е връчено на упълномощено лице - адв. М. Х., на 05.02.2025 г.

Съгласно ПНОМ е изх. №C250022-022-0089112/29.07.2025 г., на основание чл. 195, ал. 1 във вр. с чл. 200, във вр. с чл. 202, ал. 2 от ДОПК, са предприети действия по налагане на заповед за вземане от трето задължено лице - ТД на НАП С. с ЕИК 1310631880221, произтичащо от регистрирано уведомление от ИС „Разплащания с публични средства“ (РПС) със системен №844792/29.07.2025 г. за предстоящо плащане по документ/основаие за плащане: изпълнителен лист, издаден по адм. дело №3125/2025 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) в размер на 810 лв. Във връзка с ПНОМ е изпратено и ЗС с изх. C250022-119-0034771/29.07.2025 г., връчено лично на ЗЛ Б. Л. Н. чрез пощенски оператор на 06.08.2025 г. ЗС е връчено и на третото ЗЛ - ТД на НАП С., по ел. път на 29.07.2025 г. ПНОМ е връчено лично на ЗЛ чрез пощенски оператор на 06.08.2025 г.

По делото не са налице данни за отмяна на така наложените обезпечителни мерки (ОМ).

По повод на подадено възражение за давност с вх. №54-221-514/02.03.2026 г. по деловодния регистър на ТД на НАП С. и с вх. №C260022-000-0124541/05.03.2026 г. в ИС „Събиране“ на НАП, от страна на публичния изпълнител е постановен отказ за погасяване по давност на задълженията по ИД, произтичащи от декларации образец 6 за УПФ, ДОО и здравно осигуряване за периоди 2018 г., 2019 г. и 2020 г., както и задължения от глоба по фиш №9444771/08.01.2025 г. на Столична община. Отказът на публичния изпълнител е обективизиран в разпореждане с изх. №C260022-137-0001481/31.03.2026 г., което е връчено лично на ЗЛ на 01.04.2026 г. Мотивите за отказ на публичния изпълнител се състоят в това, че посочените задължения не отговарят на условията за погасяване по давност на основание чл. 171 от ДОПК, тъй като по ИД са предприети действия по спиране и прекъсване на давността, обективизирани в ПНОМ, описани по-горе, като е взет предвид и §29, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (ЗМДВИП) във връзка с обявеното извънредно положение в Република България през 2020 г. Относно 10-годишния давностен срок публичният изпълнител е посочил, че същият не е изтекъл към момента на издаване на обжалваното разпореждане.

Процесното разпореждане с изх. №0260022-137- 0001481/31.03.2026 г. е обжалвано по административен ред и е налице произнасяне с Решение № ПИ - 147/21.04.2026г. на Директора на ТД на НАП – С. с което е оставена без уважение жалба с вх. №Ж-22-534/08.04.2026 г. по деловодния регистър на ТД на НАП С. и с вх. №C260022-000-0204225/08.04.2026 г. в ИС „Събиране“ на НАП срещу разпореждане с изх. №C260022-137-0001481/31.03.2026 г., издадено от С. Т. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

От правна страна.

Жалбата срещу решението е подадена в рамките на срока за оспорване, съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК от процесуално легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалване, поради което същата се явява допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

При служебно извършената проверка съдът установи, че оспореното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му от закона правомощия, като съгласно чл. 266 от ДОПК, това е директорът на компетентната териториална дирекция - случая директорът на ТД на НАП - С.. Решението е издадено след проведено задължително производство по обжалване на отказа на публичния изпълнител при ТД на НАП - С., да прекрати поради изтекла давност принудителното събиране на вземания, в писмена форма и съдържа посочените в чл. 59, ал. 2 от АПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК, реквизити. Самият „отказ“, доколкото такъв няма изрично поставен, а се извежда от съдържанието на писмото, за прекратяване на изпълнителното производство, поради извод, че погасителната давност не е изтекла по отношение на описаното публично вземане, също е издаден от оправомощен за това орган, на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК и в рамките на неговите правомощия.

При издаване на обжалваното решение административният орган не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Решението е мотивирано, като в мотивите органът е посочил както фактическите основания за издаването му, така и правните основания.

По отношение материалната законосъобразност на оспореното решение на директора на ТД на НАП - С., съдът намира следното:

Основният спор е дали с издаването на ПНОМ е настъпило обстоятелство, имащо значение за спиране или прекъсване на течащата давност. Освен това от съществено значение е и дали с присъединяване на вземания в изпълнителното производство, ПНОМ е произвело действие спрямо впоследствие присъединените.

Неправилно публичният изпълнител е приел, че предприемането на действията за налагане на обезпечителни мерки, описани в решението, има за правна последица, спиране на давността, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Действително, налагането на обезпечителни мерки, по аргумент от нормата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, има за последица спиране на давностния срок за събиране на съответното публично вземане. В случая обаче, запорът на банкова сметка, наложен с ПНОМ, издаден от публичен изпълнител в ТД на НАП - С., представлява действие по изпълнението, по следните съображения. Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, като в, ал. 2 на чл. 195 е предвидено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане/чл. 195, ал. 3, т. 1 от ДОПК/ или когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание/чл. 195, ал. 3, т. 2 от ДОПК/. Анализът на посочената нормативна уредба, регламентираща подлежащите на обезпечение вземания, основанията за извършване на обезпечение, компетентния орган и реда за налагане на обезпечението, обуславя извод, че налагане на обезпечителни мерки по чл. 198, ал. 1, т. 1 - т. 4 от ДОПК е допустимо и след образуването на изпълнителното дело. Доколкото съгласно чл. 220, ал. 1 от ДОПК изпълнителното дело се образува въз основа на заявление по електронен път до публичния изпълнител от публичния вискател, а в чл. 195, ал. 3, т. 2 от ДОПК е предвидена възможност, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, да бъде извършено обезпечение след получаване на изпълнителното основание, очевидно няма пречка и след образуването на изпълнителното дело да бъдат наложени обезпечителните мерки възбрана или запор. Но налагането на възбрана или запор след започването на изпълнителното

производство/т.е. след изпращането на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 от ДОПК/, не представлява действие на публичния изпълнител по обезпечение на установено и изискуемо публично вземане, а действие по принудително изпълнение. Този извод следва от разпоредбата на чл. 221, ал. 4 от ДОПК, съгласно която, в случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки /очевидно се има предвид липсата на наложени обезпечителни мерки до започването на изпълнителното производство по см. на чл. 221, ал. 1 от ДОПК/, принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на заповест, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител. Следователно налагането на заповест или възбрана в условията на започнало изпълнително производство, винаги има характера на действие по принудително изпълнение.

ВКС приема в мотивите си по т. 5 от Тълкувателно решение № 3/10.07.2017 г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ВКС, ОСГТК, че изпращането на заповестно съобщение до банката представлява действие по налагането на заповест, дори и в случаите, в които е върнато уведомление по чл. 508 ГПК, че длъжникът не разполага със сметка в банката, както е в настоящия случай. Следователно изпращането на заповестно съобщение до банката представлява действие по налагане на заповест, поради което същото е изпълнителното действие, което води до прекъсване (а не спиране) на погасителната давност, от която дата започва да тече нов давностен срок (Определение № 50063 от 7.02.2023 г. на ВКС по гр. д. № 2898/2022 г., IV г. о.; Определение № 441 от 26.05.2022 г. на ВКС по гр. д. № 495/2022 г., III г. о.; Решение № 306 от 17.01.2024 г. по в. гр. д. № 5223/2022 г. на СГС, въззив. III-В състав; Решение № 132 от 8.01.2024 г. на по в. гр. д. № 12398/2022 г. на СГС, въззив. IV-Д състав).

Горното е съобразено при постановяване на Решение № ПИ-147 от 21.04.2026 г., видно от мотивите, в които не съвсем подробно, но все пак ясно е посочено, че в случая давността е прекъсната - аргумент от чл. 172, ал. 2 от ДОПК. Постановлението очевидно е съобщено на жалбоподателя, след като той се е възползвал от правото си да го обжалва.

Спорен е въпросът обаче дали то е породило правните си последици. Съгласно чл. 221, ал. 1 ДОПК: "Когато задължението не е изпълнено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7-дневен срок за доброволно изпълнение." (...) Не без значение е и обстоятелството, че в 7-дневния срок за доброволно изпълнение, предоставен на длъжника, не могат да се предприемат действия по неговото принудително изпълнение. Изпращането на съобщението по своята същност е подготовка за започването на същинския изпълнителен процес, изразяващ се в предприемане на действия по принудително изпълнение чрез предвидените в чл. 215, ал. 1, т. 1-3 от ДОПК изпълнителни способи."

Видно от данните по изпълнителното дело, на Н. не е връчено съобщение за доброволно изпълнение за задълженията по процесните декларации, разпорежданията за присъединяване на останалите задължения, нямат характер на съобщение по чл. 221 ал. 1 ДОПК. След като не е връчено такова съобщение, не е започнал да тече срокът за доброволно изпълнение, съответно такъв срок не е изтекъл. Към принудително събиране на публичните задължения може да се пристъпи след изтичане на срока за доброволното им изпълнение, а по делото не са представени доказателства, че съобщение за доброволно изпълнение за процесните задължения е надлежно изготвено и връчено.

Следва да се отбележи също, че разпорежданията за присъединяване, предвидени в чл. 217 от ДОПК, не съставляват изпълнителен способ по чл. 215 от ДОПК нито действие по принудително изпълнение, в приложение на такъв способ. Разпореждането за присъединяване по чл. 217 от ДОПК няма за правно действие нито спиране, нито прекъсване на давностен срок по чл. 171 и

чл.172 ДОПК. Законодателят не е придал изрично такава правна последица на разпореждането за присъединяване на кредитори, а съдържанието на чл.171 и чл.172 ДОПК относно давностните срокове, следва да се тълкува стриктно.

Преписката следва да се върне на публичния изпълнител за ново произнасяне по възражението за давност на жалбоподателя, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона като се съобрази и евентуалното наличие на други основания. С оглед изчерпателност на мотивите на съда в тази част и при новото произнасяне на органа следва да се вземат предвид и анализират различните правни последици настъпващи в хипотезата на чл.195 от ДОПК и чл. 221, ал.4 от ДОПК по отношение на обезпечителните мерки налагани от публичния изпълнител, като на тази плоскост да се прецени налице ли са основания за погасяване на задълженията.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна, като в негова полза следва да се присъди сумата от 5,67 евро, внесена държавна такса по сметката на АССГ и възнаграждение за процесуално представителства в размер на 250 евро, като съдът намира направеното от страна на ответника възражение за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение за неоснователно.

Решението, съгласно чл. 268, ал. 2 от ДОПК, е окончателно.

По изложените по-горе съображения и на основание чл. 268, ал. 2, във вр. с, ал. 1 от ДОПК и чл.161, ал.1 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Л. Н. с ЕГН [ЕГН] - Решение № ПИ - 147/21.04.2026г. на Директора на ТД на НАП – С. с което е оставена без уважение жалба с вх. №Ж-22-534/08.04.2026 г. по деловодния регистър на ТД на НАП С. и с вх. №С260022-000-0204225/08.04.2026 г. в ИС „Събиране" на НАП срещу разпореждане с изх. №С260022-137-0001481/31.03.2026 г., издадено от С. Т. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране” при ТД на НАП С..

ВРЪЩА административната преписка на публичен изпълнител при ТД на НАП-С. за ново разглеждане и произнасяне по възражението на Б. Л. Н. с ЕГН [ЕГН] за изтекла в негова полза погасителна давност при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТД на НАП – С. да заплати на Б. Л. Н. с ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 255,67 евро.

Решението е окончателно.